Gheorghe Rogoz
Povestea ţării Nucalanoi

A fost odată, că dacă n-ar fi fost, poate bine ar fi fost pentru unii, sau alții, o împărăție-Țară urâtă, urâtă rău de tot, mai ales de vecinii mari şi puternici. Nu semăna deloc, dar absolut de loc cu țara noastră, oricare ar fi ea.

Nu ca la noi, Oamenii ei o duceau prost şi se prosteau pe zile ce treceau, privind, ascultând şi crezând tot ce li se spunea la TV, radio, sau pe oriunde.

Nu ca la noi, ei nici nu prea mai aveau de lucru pe la locurile de muncă tot mai rare, aşa că trăiau şi ei de pe o zi pe alta cu ce mai apucau-găseau-procurau, iar puțini – furau, de pe unde se mai putea. Bătrânii, şi cei pe cale de a îmbătrânii, se rugau să le mai dea Dumnezeu zile în care să apuce şi ei să mai mănânce omeneşte; asta doar cei cu memoria încă bună, care țineau minte când s-au înbuibat aşa normal ultima oară.

Ca la ei, nu ca la noi, străzile gemeau de „Copii ai lor" care se jucau toată ziulica, când era scurtă şi toată ziua când era altfel, prin canale, de-a v-ați-ascuns-di-noii, sau de ce mai vedeau şi ei la cei mari pitiți în spatele zidurilor democrat-imperiale. Nu neglijau însă să mai cerşească şi ei, de plăcere, câte o bucată de pâine, un covrig, sau un ban pentru scăldat în auro-lac; şi erau mulți şi ne-astâmpărați, ca să nu spun Ne-glijați-educați-iiubiți-îmblânziți. Rar, dar sistematic, cei mici, „organizați" de unii mai maturi-imaturi, dădeau câte una la cap la unul, una, sau alta, sau le testau vigilența încercând şi nu numai, să le ia câte ceva valoros din buzunare, poşete, genți,etc. Nu ca la noi, ei proveneau din familii în care atât ei cât şi mamele lor erau bătute frecvent, fără ca vreunui Cuiva să-i pese.

Aproape ca la noi, că venii vorba de drumuri, ele mai aveau şi gropi, dar nu ca la noi, multe gropi întinse mai aveau şi urme de drumuri printre ele. Nu ca la noi, maidanezii nu umblau cu covrigi în coadă, ci cu ea covrig între picioare, de fericire şi satisfacție probabil, îmbuibați cu ce rămânea de la oameni după festinurile lor frecvente, pre-a-lungi, cu răbdări prăjite şi zile fripte.

Nu ca la noi, cel ce putea să fure, fura, iar cel ce nu, încerca. Nu ca la noi, cel ce crăpa de bine îşi dorea şi mai mult, iar cel ce avea prea mult, nu avea suficient. Nu ca la noi, majoritatea-aproape-toți trăiau, că aşa se spune şi la supraviețuire, din pomana muncii-cinstite, în timp ce ceilalți cinsteau munca de pomană, sau mai exact, statul de pomană; nu numai fizic, dar şi instituțional. Nu ca la noi, Bătrânii se rugau să mai trăiască puțin, ca să mai poată strânge ceva bani pentru înmormântare, acum când nu mai

consumau aproape nimic. Nu vroiau să-şi înglodeze în datorii copiii, sau rudele rămase să sufere în continuare plăcerile vieții.

Nu ca la noi, Mamele plângeau copii nenăscuți, iar copiii mame nevăzut-necunoscute. Nu ca la noi apa otrăvea, florile se ofileau sub ploile bine-făcătoare, iar aerul ucidea lent-duios.

Despre administrația preş-îpă-regală nu spun încă prea multe şi veți deduce cândva de ce. Nu că, nu ca la noi, ea ar fi fost mai bună... dar atât de multe nu se aseamănă cu ce avem noi încât chiar că era o țară de poveste. Asta dacă poți să-i mai zici țară, pentru că, nu ca la noi, ei nu mai aveau istorie şi strămoşi pe care să-i cinstească. Nu aveau sărmanii nici măcar o Sarmisegetusă pe care să o țină după 2000 de ani tot îngropată, spre conservare deplin-totală, pentru urmaşii de peste secole, oricare vor fi ei.

Administrația, generic vorbind, nu era, ca la noi, ne-mai-pomenită. De fapt era tot timpul pomenită cu vorbe şi pomeni bene-vole, sau recomandat-cerute direct de la oamenii ne-voia-şi, care le dădeau cu voie, sau fără. N-am greşi dacă am generaliza şi am spune că ea şi nu neamul era cam neam-prost. El, de fapt, era aproape ca la noi un ne-am-săturat, răbdător şi indolent, că şi ei aveau mulți asiatici pe acolo, care se odihneau când îi apuca cheful de muncă, sincer convinşi că nu- i va ține toată ziua. Nu că numai ei făceau asta. Boala era molipsitoare, de jos în sus, unde atingea apogeul şi devenea cronică, adică de menționat în anale. Şi mai aveau ele, autoritățile, o trăsătură interesantă: se dorea un echilibru permanent, iar ca nimeni să nu iasă din rând, acolo unde apărea un Priceput, se detaşau imediat 2-3 Ne, să-l „ajute" să nu de-regleze sistemul.

Cât pe ce să-i iert-sar, dar țara asta de poveste avea şi Țişti Poli-calificați în toate şi nimic. Statul avea grijă de ei. Chiar şi cei Ne-Potriviți, erau Potriviți cu grijă şi răb-dare în uniformele strâmte, care nu puteau fi umplute cu mai mult de 120 de kg de materie; lichidele nu cont-au, iar cea cenuşie se sub-înțelegea în lipsă; a altor precizări desigur. Pe cât de Ne-Primitori păreau la prima vedere, că de re-vedere nu-i mai ardea nimănui, doar cel mult „la revedere" la sosire, pe atât de Primitori-Acceptori-Doritori, nu de aproapele lor, se dovedeau când apelai la ei. Ce-rea-i Poli-Ției ceva, pentru tine-ție, dar degeaba; „grosul"... tot lor, nu ție şi acceptai că ei erau în stare de orice, chiar şi de ebrietate. Nu că nu erau şi Țişti oneşti printre ei, dar erau rari, foarte rari şi spre a fi „evidențiați-promovați" aiurea, li se spunea-striga „Țâşti", nu Țişti, ca restului; într-o traducere aproximativă la noi ar fi similar cu „zât", sau „marş" de aici, sau de acolo, că despre ei vorbim doar. Des prețul lor era mare în relațiile cu cetățenii, la fel ca şi Dis-prețul față de aceiaşi muritori de rând. Dar destul cu ei, că erau destul de în-destulați.

Cei Marişitari, cum se numeau neoficial cei din Con-duceri, erau cu un ceas mai deştepți decât vecinii lor. Nu ca la noi, ei nu au acuzat din start, prin denumire, Parla-ment-arii că vorbesc-minciuni, ci, realişti, i-au denumit Parla-van-tari, că oricum vorbeau în vânt, sau în van; dar una este să minți şi alta să bați câmpii. Mi s-a părut sugestivă Pre-lege-rea unui oarecare dintre ei, pe care încerc să o redau.

Deci:

De-ale PARLA-VAN-ului

-din discursul unui parla-ventar proaspăt ales-

Am fost ales recent în Parla-van, unicul nostru Parla-van, căruia au vrut să-i schimbăm numele. Au vrut să-i zicem „Parla-val", căci „ce e val ca valul trece, de rămâne țara rece", dar nu s-au înțeles cei ce fură -adică au fost- din județele din câmpie, cu cei ce fură din cele de la deal şi munte; aceştia din urmă, deşi sunt primii, au propus să-i spunem „Parla-vânt", că lasă urme mai puține şi că are priză mai mare la „mase", întrucât „bate" prin cămările tuturor.

Nu ne-a convenit nici o variantă, întrucât nu ținea cont de perspectivă, de viitorul nostru luminos, nu al vostru; prea cobea cu intratu-n val, adică la apă, sau cu „bate vântu-n punga goală, Parla-vanul se-n-fioară". Aşa că am rămas să trăim noi mult şi bine, decât amărâți ca voi, puțin şi prost.

Eu sunt alesul vostru şi voința voastră sunt eu. Ce vreți voi, vreau şi eu şi mai ales invers. Putem reuşii, pentru că în Parla-van suntem o mulțime şi unde-s mulți e şi aglomerație, aşa că ne putem completa reciporc: când unii vor ceva, ceilalți vor altceva şi astfel, împreună, vrem totul. Ca urmare, trebuie să înlăturăm vechile mentalități egalitariste, pentru că „ce naşte din şoareci, de pisici fuge", iar noi suntem adepții noilor idei că „cel ce suge de la două oi, mai des, suge mai bine".

Eu am susținut toate „revindecările" voastre oricât de bolnave au fost; fură unele mai mult, fură altele mai puțin. Nu mi-a fost uşor, dar nu m-am lăsat. Am ajuns greu aici, dar de aici nu mai plec. Vom construi democrația noastră chiar şi din rebuturi, pentru că ea trebuie să preceadă pe urmele celei americane, cel puțin. (aplauze, strigăte entuzi-aste şi entuzi-asmatice).

Nu mă întrerupeți. Dacă e nevoie, mă întrerup singur. Văd că adevărul place, iar eu vreau numai adevărul, indiferent câte variante sunt. Ne-am îmbătat o dată de el şi acum ne e sete după el ca bețivului de apă şi asta vrem şi o să avem : nu miner-ală, ci curat-chioară. Iar pentru aceasta guvernanții trebuiesc înlocuiți neapărat, chiar dacă îi punem tot pe ei la loc.

Noi ne asumăm fără rezerve negocierile, nu şi rezultatele, pentru că toate condițiile de la care am plecat au fost „deturnate"şi acum nu, nu prea

mai ştie nimeni unde ne aflăm, deşi încă mai existăm, chiar dacă nu ştim cât.

Trebuie să ținem cont de realități, tot aşa cum țin ele de noi şi să nu facem confuzii, pentru că animalele vite nu sunt porci, după cum bine ştiți. (a, s.)

Noi trebuie să învățăm să achiziționăm orice e util, chiar şi recuperări din urmă, dar să nu le cumpărăm. Între noi trebuie să existe un acord deplin, chiar controversat, dacă este cazul. Va trebui să lăsăm toate prioritățile la urmă, ca să le putem rezolva pe îndelete, pentru că toată lumea ştie că venitul la sfârşit se adună şi e cu atât mai mare cu cât îl ai. Până atunci însă trebuie să ne raliem cât mai rapid la bursa neagră, până nu cresc prețurile.

Toți ceilalți şi-au dat acordul de a colabora, dar fiecare pentru el, pentru că dacă e bine pentru fiecare, e bine pentru toți.

Nu există o o-poziție singură, ci mai multe. Căile propuse de noi sau de ei sunt identice, dar diferă prin scop, iar cea mai mare contribuție a dumneavoastră este să stați de-o-parte alături de noi. Noi vrem să înlocuim toate instituțiile vechi cu altele noi, identice, pentru că realitatea ne zbuciumă şi doar schimbările ne dau garanția că nu stăm degeaba. (a, s)

Într-o tensiune care s-a accentuat crescând, noi declarăm totul, dar nu afirmăm nimic, pentru că nu suntem de acord cu ceva. Trebuie să urgentăm lucrurile, dar fără să le grăbim, pentru că gravitația este nejustificată.

Totodată, ne-am oferit şi serviciile de mediere şi le vom continua în favoarea cui trebuie, imparțiali. Susținem inclusiv suspendarea temporar-nelimitată a discuțiilor, care este o soluție eficientă la problemele foarte complicate cu care ne confruntăm. Ar fi greu să găsim noi o soluție mai proastă, care să le complice şi mai mult. . . . şamd. . .

În concluzie, la vremuri noi, se impun oameni noi, ca voi, reprezentați de noi, care suntem din nou ca şi noi. (ura-lele continuă).

Scuze. Am apucat să o scriu. Treceți peste ea ca să nu vă faceți o imagine deformată despre Nucalanoi. De fapt am recepționat o transmisie în direct de la noi, care ne-am deşteptat între timp.

Special am lăsat la urmă, nu urnă, de vot, sau funerară, pentru Democrație, că tot pe acolo sunt, pe Con-Ducătorul lor. Normal că şi țara asta avea un Preş-e-dinte-împă(n)rat-r(a)ege, Roşu la origine, dar care, după o îmbătrânire pre-matură, a suferit un proces de de-colorare şi a devenit Porto-caliu-căliu. Sătul, sau Ne, nu se ştie precis, de îndelunga corvoadă a con-ducerii țării acolo unde ajunsese, s-a decis să-şi viziteze şi să-şi consulte, discret, direct, decent, dezinteresat şi alți „de”, dar nu de la

„degeaba”, ale(r)gătorii şi restul populației. Era conştient că nu prea o duceau bine, dar asta era ceva normal, chiar recomandabil. Dacă toți, absolut toți, nu numai el şi ai lui, ar duce-o bine, ce nevoie ar mai avea mulțimea de cineva care să o conducă... Sau oricum, ar putea fi şi un cineva aiurea, nu el neapărat.

Deci s-a pregătit, moral şi-şi-a chemat slujitorul-partener preferat, o eminență cenuşiu-cameleonică, adevărat com -nu con- petentă, pentru a „vedea” cam cum stă situația după recentele alegeri.

Ar fi fost atâtea de spus... dar nu am avut răbdarea să le detaliez, aşa că le-am sintetizat cât am putut. A ieşit cam aşa ceva:

-Am câştigat.

-Iar?

-Da.

-Tot?

-Da.

-Am făcut ceva?

-Are importanță? Nu.

-Chiar nimic?

-Chiar.

-Păcat.

-De ce?

-De „nimic”. Chiar degeaba?

-Noi nu. Ei.

-Adică pentru noi...

-Destule.

-Multe?

-Foarte...

-Totul?

-Mai avem. D-aia revenim.

-Şi pentru ei?

-Speranțe.

-Destule?

-Suficiente.

-Deşarte?

-Desigur.

-Mulțumiți?

-Scrâşnesc.

-Muşcă?

-Mârâie.

-Lanțuri?

-De legi.
-Mai vor?
-Mai cer.
-Le dăm?
-Promitem.
-Facem?
-Ce vrem.
-Acceptă?
-Rabdă.
-Rezistă?
-Mai mor.
-Şi plâng?
-Se plâng.
-Ce cer?
-Ce n-au.
-Prea mult?
-Cam.
-Sărmani?
-Cu nevoi.
-Ne-au votat?
-Noi pe noi.
-Cu blândețe?
-Cu banu.
-Şi la sate?
-Tot țăranul.
-La oraşe?
-Urne goale.
-Au prea multe.
-Da, se pare.
-Numărarea?
-Ca la carte.
-Pentru ei?
-Doar oale sparte.
-Contestații?
-Inutile.
-Recompense?
-Pe la spate.
-Şpagă, mită?
-Cu contracte.
-Rea voință?

-Lichidată.
-Posturi cheie?
-Ocupate.
Conturi grase?
-Încărcate.
-Mai durează?
-Cât vrem noi.
-Lor nimica?
-Doar gunoi.
-Cei de-o „seamă”?
-Se opun.
-Câte-un os?
-Mai mic, da bun.
-Nu vor tortul?
-Ba cu moț.
-Îi lăsăm?
-Să cadă jos.
-Democratic?
-Be-nțeles.
Pentru restul?
-Libertate.
-Le ajunge?
-Fac ce vor.
-Dar tot strigă...
-Rostul lor.
-Viața-i bună.
-Chiar SF.

Cred că dialogul a mai continuat, dar eu atât am aflat. Alții pot spune cu siguranță mai mult, dacă nu sunt în „Siguranță”.

Şi preş-împă-n-ratul a plecat. Nu de tot, desigur. Nu ca la noi, el a văzut tot ce v-am povestit şi nu numai. Şi iar ciudat, ca la noi, nu a găsit nici o soluție, dar, nu ca la noi, se pare, dar poate fi legendă, că s-a întristat profund şi aşa a rămas.

Ca şi la noi, uimitor, ei mai cred... în poveşti.

Nu ca la noi, ei mai speră.

Dar poate greşesc. Narr... fi pentru ultima oară.

© Copyright Gheorghe Rogoz
Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].
SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie
Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online